ספרי — **אוצר החסידים** — ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

היכל
תשיעי

שער
שלישי

דבר מלכות

וירא

ישנה כבר גם ההתגלות דמשיח - הכל חדור במשיח וגאולה

●

שיחות קודש

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל שליט"א

שניאורסאהן

מליובאוויטש

יוצא לאור על ידי מערכת

"אוצר החסידים"

770 איסטערן פארקווי ברוקלין, נ.י.

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים ושבע לבריאה

שבעים ושש שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

משיחות ש"פ וירא, ח"י מר־חשון ה'תשנ"ב

א. ידוע שנוסף לכך שכל ענייני התורה הם הוראות (תורה מלשון הוראה[1]) לכאו"א מישראל בכל המקומות ובכל הזמנים, יש הדגשה מיוחדת על הלימוד וההוראה מענייני התורה שבפרשת השבוע[2], השייכים במיוחד לזמן זה[3], וממנו נמשכים על ובכל השנה כולה.

זאת ועוד: כיון שכל ענייני התורה הם בתכלית הדיוק, מסתבר לומר, שנוסף על השייכות הכללית דפרשת השבוע לזמן זה, יש גם לימוד והוראה מהקביעות דיום השבת – שבו קורין בציבור פרשת השבוע כולה – בימי החודש.

ובנוגע ליום הש"ק זה: לכל לראש – לימוד והוראה מפרשת וירא, וגם – לימוד והוראה מהקביעות דשבת פרשת וירא ביום ח"י מרחשון, שנוסף על מעלתו מצ"ע, ה"ה גם תוך ג' ימים (שנחשבים בכמה ענינים למציאות אחת[4]) לכ"ף מרחשון, יום ההולדת של כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע[5], כדלקמן.

ב. ובהקדם הסיפור הידוע[6] אודות בעל יום ההולדת דכ"ף מרחשון בשייכות לפרשת וירא:

בהיותו בן ד' או ה' שנים, נכנס אל זקנו הצ"צ בש"ק פ' וירא, והתחיל לבכות, באמרו: מפני מה נראה ה' אל אברהם אבינו ולנו אינו נראה. ויענהו הצ"צ: כשיהודי צדיק, מחליט בגיל תשעים ותשע שנים שצריך למול את עצמו, ראוי הוא שה' יראה אליו.

סיפור זה מדגיש, לכאורה, ש„וירא אליו ה'" שייך רק ליהודי צדיק שבגיל צ"ט שנה מחליט שצריך למול את עצמו, כלומר, אפילו צדיק (ע"ד הרגיל) אינו שייך להגילוי ד„וירא אליו ה'" [שלכן הי' זה מענה לאדנ"ע שגם בקטנותו הי' צדיק, כמארז"ל[7] „בוצין בוצין מקטפי'[8] ידיע", כמובן גם מסיפור זה עצמו, שהי' איכפת לו עד כדי בכי' שה' אינו נראה אליו כמו שנראה לאברהם אבינו], כי אם צדיק שבגיל צ"ט שנה החליט שצריך למול את עצמו.

וצריך להבין: מהו הלימוד וההוראה מ„וירא אליו ה'" לכאו"א מישראל, גם מי שלא הגיע לדרגת צדיק (בפועל ובגלוי), ועאכו"כ שאינו צדיק שבגיל צ"ט שנה מחליט למול את עצמו?!

ג. ויש לבאר זה בהקדם הביאור במעלת הגילוי ד„וירא אליו ה'" שנעשה

---

1) ראה גו"א ר"פ בראשית בשם הרד"ק. רד"ק לתהלים יט, ח. זח"ג נג, ב. ועוד.

2) כ„המנהג הפשוט בכל ישראל שמשלימין את התורה בשנה אחת, מתחילין בשבת שאחר חג הסוכות וקורין בסדר בראשית, בשני' אלה תולדות, בשלישית ויאמר ה' אל אברם וכו'" (רמב"ם הל' תפלה רפי"ג – השיעור דיום הש"ק זה).

3) כהפתגם הידוע שצריכים לחיות עם הזמן, עם פרשת השבוע שלומדים באותו זמן („היום יום" ב' חשון. ובכ"מ). וראה של"ה חלק תושב"כ ר"פ וישב (רצז, א): „המועדים של כל השנה . . בכולן יש שייכות לאותן הפרשיות שחלות בהן כו'".

4) ראה (לדוגמא) פסחים קו, סע"א. ועוד.

5) ביום השני פרשת חיי שרה (כבקביעות שנה זו) שנת כתר"א (קונטרס „חנוך לנער" ע' 6. „היום יום" כ"ף חשון).

6) „היום יום" ט' חשון. ובכ"מ.

7) ברכות מח, א.

8) כ"ה (מקטפי') בגמרא, ובפרש"י: „מקני'*, מקן שלו, מקטנותו . . ואית דגרסי מקטפי' כו'".

*) וכ"ה גירסת הערוך.

ע"י המילה[9]:

ידוע[10] שהגילוי ד„וירא אליו ה'" לאחרי וע"י מצות מילה הוא באופן נעלה יותר, ועד לעילוי שבאין־ערוך, לגבי הגילוי ד„וירא ה' אל אברם" (בפ' לך לך[11]) לפני המילה[12] – ובשתים: (א) בדרגת האלקות – כמ"ש „וירא אליו הוי'", גילוי שם הוי' (שלמעלה משם אלקים), ודרגא נעלית בשם הוי'[13] (למעלה משם הוי' שנזכר בפ' לך לך)[14], (ב) בההתגלות לאברהם – „וירא אליו הוי'" – שהגילוי היותר נעלה נתגלה אליו ונתקבל אצלו, שנעשה „כלי" להגילוי היותר נעלה שנמשך וחדר בפנימיותו (משא"כ „עד שלא מל לא הי' בו כח לעמוד"[15]).

וענין זה מרומז גם בהמשך הפסוק „והוא יושב גו' כחם היום": „חם היום", „הוציא הקב"ה חמה מנרתקה"[16] – מורה על גודל ותוקף הגילוי ד„שמש הוי'"[17] כמו שהוא מצד עצמו, ללא המגן ונרתק דשם אלקים; ואעפ"כ „הוא יושב" – שהגילוי היותר נעלה ד„חם היום" („הוציא הקב"ה חמה מנרתקה") נתגלה ונתקבל ונקלט באופן של התיישבות[18].

ד. והטעם שענין זה (דרגא נעלית יותר באלקות שנמשכת ומתגלה וחודרת בפנימיות) נעשה ע"י מצות מילה – לפי שבמצות מילה ישנם ב' קצוות אלו:

מצות מילה היא למעלה מכל מצוות התורה[19], ש„כל מצוות התורה נכרתו עליהן שלש בריתות . . ועל המילה נכרתו שלש עשרה בריתות"[20], וביחד עם זה, ה"ה (המצוה היחידה ש)נמשכת ומתגלה וחודרת בגוף הגשמי ממש, „בריתי בבשרכם לברית עולם"[21], היינו, שהתקשרות עם הקב"ה שלמעלה מטעם ודעת, שזהו"ע הברית, מתגלה וחודרת בבשר הגשמי[22].

וחידוש גדול יותר במצות מילה, שעל ידה נעשית המשכת הקדושה (לא רק בהגשמיות דהגוף, אלא) גם בהגשמיות דהעולם[23] – כי, ברית מילה קשורה עם

---

9) ראה ב"ר ריש פרשתנו: „אמר אברהם אחר שמלתי עצמי . . מבשרי אחזה אלקה, אילולי שעשיתי כן מהיכן הי' הקב"ה נגלה עלי". וראה ספורנו ואוה"ח ריש פרשתנו (נעתקו לקמן בהערה 33).

10) ראה זח"א פח, סע"ב ואילך. צא, א. צז, סע"ב ואילך.

11) יב, ז. יז, א.

12) ע"ד ובדוגמת המעלה דמתן־תורה לגבי המעמד ומצב שלפני מתן־תורה – כיון שההכנה למתן־תורה התחילה ע"י המילה דאברהם אבינו, המצוה היחידה שלפני מ"ת הי' שייך בה נקיטת חפץ, ע"ד ובדוגמת המצוות שלאחרי מתן־תורה, כמדובר בארוכה בהתוועדות שלפנ"ז (ראה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 76 (לעיל ע' 31) ואילך. וש"נ).

13) ראה אוה"ח ריש פרשתנו: „באומרו וירא אליו ה' ולא אמר וירא ה' אליו, נתכוון לומר כי מה שהגיע מהרא' אליו הוא כל בחינת הוי' שם הנכבד".

14) ראה סה"מ תקס"ח ע' תפא ואילך. ביאוה"ז להצ"צ (כרך ב) פרשתנו ע' תרלו. ד"ה וירא אליו הוי' דש"פ וירא עטר"ת (ס"ע ע ואילך).

15) פרש"י לך לך יז, ג. וראה לקמן הערה 18.

16) פרש"י עה"פ.

17) ראה לקו"ש חי"ח ע' 310. וש"נ.

18) ראה ילש"י ריש פרשתנו: „עכשיו שנמול הוא יושב ואני עומד".

19) ולמעלה משם הוי' – כמרומז במ"ש „מי יעלה לנו השמימה" ר"ת מילה וס"ת הוי', שהמילה היא בראשי תיבות, ושם הוי' הוא בסופי תיבות (תו"א ס"פ לך לך).

20) רמב"ם סוף הל' מילה – מנדרים לא, ב.

21) לך לך יז, יג.

22) ועפ"ז יומתק לשון המדרש (שבהערה 9) „אחר שמלתי עצמי . . מבשרי אחזה אלקה". – ולהעיר מזח"א צד, א: „מבשרי אחזה אלקה . . מבשרי ממש . . והיתה בריתי בבשרכם".

23) ומודגש גם במ"ש „וירא אליו ה' באלוני ממרא", „כי שם נמול אברהם . . שם הופיע שכינתו כו'" (ספורנו ריש פרשתנו), היינו, שהתגלות השכינה קשורה ונמשכת וחודרת בהמקום.

ברית הארץ, „להורישה לך ע"י מצוה זו"[24], היינו, שמצות מילה מהוה נתינת־כח לעשות מהארץ הלזו הגשמית, ארץ כנען, שתהי' „ארץ ישראל", „ארץ שרצתה לעשות רצון קונה"[25], ועד שהארץ כולה נעשית דירה לו ית'.

ה. בסגנון אחר – בעומק יותר:

ב' הקצוות שבמצות מילה – דרגא נעלית באלקות, למעלה מכל מצוות התורה, והמשכתה והתגלותה למטה, בבשר הגוף ובגשמיות העולם – תלויים וקשורים זב"ז, כיון שדוקא ע"י ההמשכה וההתגלות למטה מטה נמשכת ומתגלה דרגא נעלית באלקות.

וההסברה בזה – ע"פ הידוע[26] שתכלית הבריאה כולה הוא מפני שנתאווה הקב"ה להיות לו ית' דירה בתחתונים, כלומר, לא רק שגילוי אלקות נמשך בכל סדר ההשתלשלות עד שנמשך ומתגלה גם בתחתונים, אלא אדרבה, שהדירה לו ית' בתחתונים דוקא, כי, דרגת האלקות שמתגלית בעולמות העליונים היא בחי' הגילויים, ואילו התגלות העצם ממש (שלמעלה מבחי' הגילויים), מהותו ועצמותו ית', הוא בתחתונים דוקא, ששם נעשית דירה לו ית', דירה לעצמותו, שמתגלה בה בכל עצמותו[27].

ובלשון הכתוב[28] „הנה השמים ושמי השמים לא יכלכלוך אף כי הבית הזה" בניחותא[29] – ש„השמים ושמי השמים" (עולמות העליונים) אינם יכולים להכיל התגלות העצמות, כי אם „הבית הזה", בית המקדש שבארץ הלזו הגשמית, נעשה דירה לעצמותו, ו„משם אורה יוצאה לעולם"[30], שהעולם כולו נעשה דירה לו ית'.

וכידוע[31] שעיקר ושלימות הגילוי דיש האמיתי הוא ביש (הנברא והנוצר והנעשה, יש) הגשמי דוקא, שבו נמשך ומתגלה יש האמיתי – „מהותו ועצמותו של המאציל ב"ה שמציאותו הוא מעצמותו . . הוא לבדו בכחו ויכלתו לברוא יש מאין ואפס המוחלט ממש בלי שום עילה וסיבה אחרת קודמת ליש הזה"[32].

ו. עפ"ז מובן שהענין ד„וירא אליו ה'" (דרגא נעלית באלקות שמתגלה וחודרת בפנימיותו) שנעשה ע"י מצות מילה – ישנו גם בכאו"א מישראל[33];

במצות מילה כתיב[34] „ואתה את בריתי תשמור אתה וזרעך אחריך לדורותם", שהעילוי ד„בריתי בבשרכם לברית עולם" נעשה אצל כל בנ"י עד סוף כל הדורות, ועד כדי כך, שמציאותם של בנ"י קשורה עם המילה גם לפני המילה בפועל, כפי

24) פרש"י שם, ב. וראה לקמן הערה 48.
25) ב"ר פ"ה, ח.
26) ראה תנחומא נשא טז. ועוד. תניא רפל"ו. ובכ"מ.
27) ראה סה"מ מלוקט ח"ב ע' רמא. וש"נ.
28) מ"א ח, כז.
29) ראה לקו"ש חכ"א ס"ע 147 ואילך. וש"נ.
30) ירושלמי ברכות פ"ד סה"ה. ועוד.
31) ראה ביאוה"ז לאדהאמ"צ בשלח מג, ג. ובכ"מ.
32) תניא אגה"ק ס"כ.
33) ראה ספורנו ריש פרשתנו: „וירא אליו ה' . . הופיע הא־ל יתברך שכינתו לעמו בברית כמשפט לכל כורתי ברית . . הופיע שכינתו לקבל ברית בנו, כאמרו ביני וביניכם לדורותיכם, ואולי בשביל זה נהגו להכין כסא בעת המילה ובמקומה". ובפי' אוה"ח ריש פרשתנו: „אחר שמל אברהם אז נגלה בבשרו יו"ד רשימו קדישא, והוא אומר וירא אליו ה', והוא מאמר הזהר (ח"א צה, סע"א) וז"ל וכל מאן דשריא בי' רשימא קדישא שריא בי' שכינתא". ומזה מובן שהענין ד„וירא אליו ה'" ישנו בכל ברית מילה דכאו"א מישראל.
34) לך לך יז, ט.

שמצינו בהלכה שהאומר "קונם שאני נהנה ממולים אסור בערלי ישראל"[35], "אע"ג דלא מהילי כמאן דמהילי דמו"[36], ועד"ז "אשה כמאן דמהילא דמיא"[36].

ועי"ז ישנו אצל כאו"א מישראל הגילוי ד"וירא אליו ה'" – "כניסת נפש זו הקדושה . . במצות מילה"[37]:

נפש הקדושה, נפש האלקית, היא דרגא נעלית באלקות – "חלק אלקה ממעל ממש"[38], והעצם כשאתה תופס בחלקו אתה תופס בכולו[39], שתופס בהעצם דאלקה ממש.

[ולהעיר מדיוק הלשון "תופס", ש"תפיסה" שייכת לקנין שעל ידו נעשה בעה"ב על הדבר הנקנה, היינו, שכאו"א מישראל תופס וקונה ונעשה בעה"ב כביכול על העצם דאלקה ממש[40].

והדרגא הנעלית ד"חלק אלקה ממעל ממש" – מתלבשת ונכנסת (בפנימיות) בגוף הגשמי ("הנדמה בחומריותו לגופי אומות העולם"[41]) דכאו"א מישראל, ועד שאמיתת החיות דהגוף הגשמי היא מנפש האלקית[42], שלכן, הגוף הגשמי דכאו"א מישראל הוא "גוף קדוש"[43], ונקרא "אדם" ("אתם קרויין אדם"[44]), ע"ש

35) נדרים שבהערה 20. ע"ז כז, א.
36) ע"ז שם.
37) שו"ע אדה"ז או"ח (מהדו"ת) סוס"ד.
38) תניא רפ"ב.
39) כש"ט הוספות סקט"ז. וש"נ.
40) דוגמא לדבר – "מכרתי לכם תורתי כביכול נמכרתי עמה" (שמו"ר רפל"ג), "נצחוני בני נצחוני" (ב"מ נט, ב).
41) תניא פמ"ט.
42) ראה סה"מ תרנ"ו ס"ע שיט. לקו"ש ח"י ע' 103. וש"נ.
43) ראה זח"ג ע, ריש ע"ב. שו"ע אדה"ז שבהערה 37. ועוד.
44) יבמות סא, רע"א.

אדמה לעליון[45].

ז. וענין זה (הגילוי ד"וירא אליו ה'" ב"כניסת נפש זו הקדושה . . במצות מילה") מתבטא בפועל בכל פרטי הענינים שבחיי האדם גם בקטנותו – ומהדוגמאות לזה:

לכל לראש – ההכרה באלקות, ש"המאור הוא בהתגלות ולכן אפילו תינוקות יודעים שיש שם אלקה מצוי כו'"[46], ויתירה מזה, שאצל קטנים יש עילוי גדול יותר, כמובן מהמאמר הידוע של גדול בישראל "אני מתפלל לדעת זה התינוק"[47], שכיון שאינו שייך להבנה והשגה בעניני הספירות (בחי' הגילויים), אזי התפלה שלו היא למהותו ועצמותו ית' ממש.

ועוד ועיקר – לא רק בנוגע לענינים רוחניים, תפלה להקב"ה, אלא גם בענינים הגשמיים, כמו אכילה ושתי', כמודגש גם אצל קטנים שמחנכים אותם בברכת המזון[48] (הברכה שחיובה מן התורה[49]) באופן שמבינים בשכלם שצריכים לברך ולהודות להקב"ה על

45) עש"מ מאמר אכ"ח ח"ב פל"ג. של"ה ג, רע"א. כ, ב. רסח, ב. שא, ב.
46) תו"א פרשתנו יד, ריש ע"ב.
47) שו"ת הריב"ש סקנ"ז. הובא בסהמ"צ להצ"צ שרש מצות התפלה פ"ח.
48) להעיר מהשייכות דברכת המזון לברית מילה – ש"צריך שיזכור בה ברית", "בברכת הארץ*, שע"י ברית נתנה לאברהם בפרשת מילה, ונתתי לך ולזרעך אחריך את ארץ מגוריך" (ברכות מח, ב ובפרש"י).
49) ברכות שם.

*) ובזה מודגשת גם השייכות להמשכת הקדושה (לא רק במזון הגוף, אלא) גם במציאות הארץ (כולל גם בחו"ל שעושים ממנה ארץ ישראל, כדלקמן בפנים).

המזון הגשמי, כמודגש בסיפור הגמרא[50] אודות אביי ורבא שישבו בקטנותם לפני רבה, ושאלם „למי מברכין" (ברכת המזון), „אמרי לי' לרחמנא (ושאלם) ורחמנא היכא יתיב, רבא אחוי לשמי טללא, אביי נפק לברא אחוי כלפי שמיא"[51] (ובסיום הענין: „היינו דאמרי אינשי בוצין בוצין מקטפי' ידיע").

ויתירה מזה – לא רק בנוגע למזון שמחי' את גופם ונעשה דם ובשר כבשרם, אלא גם בנוגע לחפצים הגשמיים שבבית, כמודגש במצות מזוזה [שחביבותה ניכרת אצל כאו"א מישראל גם בקטנותו, כפי שרואים במוחש אצל ילדי ישראל שטבעם מושך אותם לנשק את המזוזה, ומגביהים את גופם למעלה כדי לנשק את המזוזה, וכמ"פ במשך היום, ובפרט בהתחלת היום, תיכף בקומם משנתם, ובסוף היום, קודם השינה], שע"י קביעתה בפתח הבית ובפתח דכל חדר וחדר שבבית, ניכר שכל החפצים שבחדר, כל החדר והבית כולו שייכים ל„ה' אחד", ועד"ז בספרי־קודש וקופת צדקה שבבית [כמדובר כמ"פ שכדאי ונכון ביותר שלכל ילד וילדה יהיו בחדרו ספרי־קודש (חומש סידור וכו') וקופת צדקה השייכים לו], שעי"ז נעשה הבית כולו בית תורה תפלה וגמ"ח, מעין ודוגמת בית המקדש, כמ"ש[52] „ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", בתוכו לא נאמר אלא בתוכם, בתוך כל אחד ואחת[53], בנפשו פנימה, ובביתו הפרטי.

ומהבית נמשך גם בחלקו בעולם ובכל העולם – כמודגש בכך שהמזוזה היא בפתח הבית ובטפח הסמוך לחוץ[54], להורות שפעולתה גם בחוץ, ובפרט ע"י שהאדם יוצא מן הבית לחוץ (כמ"ש „ה' ישמר צאתך ובואך"[55]) כשהוא חדור בתוכנה של המזוזה, „כל זמן שיכנס ויצא יפגע ביחוד השם שמו של הקב"ה ויזכור אהבתו . . וידע שאין דבר העומד לעולם ולעולמי עולמים אלא ידיעת צור העולם"[56], ומחדיר זה בעבודתו בחלקו בעולם לעשות ממנו „ארץ ישראל", כהפתגם הידוע[57] „עשה כאן (בחו"ל) ארץ ישראל", ועד שכל העולם נעשה בבחינת „ארץ ישראל", שבארץ כולה ניכר בגלוי שייכותה לישראל ותורה („ישראל" ר"ת „יש[58] ששים ריבוא אותיות לתורה"[59]), שנעשית דירה לו ית'.

ח. עפ"ז יש לבאר תוכן הסיפור ע"ד בכיית אדנ"ע מפני מה נראה ה' אל אברהם אבינו ולנו אינו נראה, ומענה הצ"צ כשיהודי צדיק, מחליט בגיל תשעים ותשע שנים שצריך למול את עצמו, ראוי הוא שה' יראה אליו – שהשקו"ט אינה בנוגע להמציאות ד„וירא אליו ה'" (הגילוי מלמעלה), אלא בנוגע

---

50) שם, א.

51) ובחדא"ג מהרש"א שם: „מה שאמרו לי' לרחמנא, אפשר דאכתי לא ידעו למי מברכין, דאינן יודעין מי הוא רחמנא, אלא דכך למדו מפי אביהם ורבם לומר כן, ולכך לא הוה סגי לי' נמי שיאמרו כן בפה בשמי טללא ובשמיא, דשמא למדו לומר כן ואינן יודעין מה הוא טללא ושמיא, עד שהראו לו כלפי מעלה מה הוא, ושפיר יודעין למי מברכין".

52) תרומה כה, ח.

53) ראה אלשיך עה"פ. של"ה סט, א. ועוד.

54) מנחות לג, ריש ע"ב. רמב"ם הל' מזוזה פ"ו הי"ב. טושו"ע יו"ד סו"ס רפה.

55) תהלים קכא, ח. וראה זח"ג רסג, ב. רסו, ב.

56) רמב"ם שם הי"ג.

57) אגרות־קודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"א ע' תפה.

58) „יש" דייקא – שרומז על ההמשכה וההתגלות בהמציאות ד„יש הגשמי".

59) מגלה עמוקות אופן קפו.

להרא' בפועל ובגלוי (ע"י המקבל):

המציאות ד„וירא אליו ה'" (הופעת השכינה והשראתה[60]) קיימת בכאו"א מישראל – ע"י המילה, שאז נכנסת בו נפש הקדושה, „חלק אלקה ממעל ממש", ועי"ז נעשית אצלו הכרה באלקות, שנמשכת וחודרת גם בעניניו הגשמיים ובחלקו בעולם, כנ"ל בארוכה; והחידוש באברהם – שהמציאות ד„וירא אליו ה'" היתה אצלו באופן של ראי', שראה בפועל ובגלוי הופעת השכינה אליו והשראתה בו.

ובכייתו של אדנ"ע „מפני מה נראה ה' אל אברהם אבינו ולנו אינו נראה", פירושה, שלנו אינו נראה כמו שנראה לאברהם אבינו, באופן שגם אנו נראה את ההתגלות ד„וירא ה' אליו".

ועפ"ז יומתק דיוק הלשון „מפני מה נראה ה' אל אברהם אבינו ולנו אינו נראה" – דאף שבודאי ידע והבין גודל מעלתו של אברהם אבינו ביחס אליו, מ"מ, טענתו ותביעתו (עד כדי בכי') היתה שכיון שאברהם הוא אבינו דכאו"א מישראל[61], נמשכים כל עניניו ומעלותיו (כולל גם המעלה שבאה עי"ז שבגיל צ"ט שנה החליט שצריך למול את עצמו) לכאו"א מבניו אחריו[62] עד סוף כל הדורות, שמבלי הבט על מעמדו ומצבו יורש הכל, לכן, באותו אופן שה' נראה אל אברהם אבינו צריך להראות גם לנו, היינו, שגם אנו נראה את ההתגלות ד„וירא אליו ה'".

ועל זה השיב לו הצ"צ, שכדי לראות את ההתגלות ד„וירא אליו ה'" בפועל ובגלוי, צריכים להיות ראויים לכך ע"י העבודה בפועל, כמו באברהם, שמצד גודל מעלת עבודתו (שבהיותו בן צ"ט שנה החליט שצריך למול את עצמו) הי' ראוי שה' יתגלה אליו, ולכן ראה בגלוי ש„וירא אליו ה'".

ט. עפ"ז מובן גם הלימוד וההוראה מ„וירא אליו ה'" בעבודת כאו"א מישראל:

כשיהודי לומד וקורא בתורה „וירא אליו ה'", צריך לידע שהכוונה היא (גם ובעיקר) אליו (שהרי לא נאמר „וירא אל אברהם", אלא „וירא אליו"), להיותו בנו של אברהם אבינו, שנכנס בבריתו של אברהם אבינו. כמו אברהם אבינו ש„וירא אליו ה'" בשביל המילה.

וידיעה זו מעוררת בו תשוקה לראות את ההתגלות ד„וירא אליו ה'" – כפי שלמדים מאדנ"ע[63] שגם ילד קטן צריך להשתוקק לראות את ההתגלות ד„וירא אליו ה'", עד כדי בכי'!

וכיון שמשתוקק לראות את ההתגלות ד„וירא אליו ה'", בודאי יעשה כל התלוי בו להיות ראוי לכך – ע"י עבודתו בענין המילה:

בנוגע לגופו הגשמי – „בריתי בבשרכם לברית עולם" – שמציאות הגוף, כל רמ"ח אברים ושס"ה גידים, חדורה בקדושה ואלקות באופן של „ברית עולם"; ובנוגע לחלקו בעולם – ירושת הארץ שע"י המילה – שכל פעולה

---

60) כלשון הספורנו והאוה"ח שבהערה 33.

61) כפי שמדגישים בהתחלת כל תפלה ותפלה בכל ימות השנה בשוה – „אלקינו ואלקי אבותינו אלקי אברהם כו'", וחותמים „מגן אברהם".

62) כלשון הכתוב בפרשתנו (יח, יט) „כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו וגו'".

63) דכיון שכבר מקטנותו, „בוצין בוצין מקטפי' ידיע", הי' מוכן וראוי להיות נשיא בישראל, נעשית הנהגתו (גם בקטנותו) הוראה לכל בנ"י בחינוך הקטנים.

ופעולה בחלקו בעולם חדורה בעשיית ארץ ישראל מכל פרטי הענינים שבחלקו בעולם.

וע"י עבודה זו נעשה כלי ראוי להגילוי ד„וירא אליו ה'", הן בנוגע להגילוי בעצמו, והן בנוגע להגילוי בחלקו בעולם ובכל העולם כולו, שנעשה דירה לו ית'.

י. וענין זה מודגש יותר בהקביעות דפרשת וירא בח"י מרחשון:

ח"י (מלשון חיות) – מורה על החיות האמיתי דכאו"א מישראל[64], חיות הנשמה, „חלק אלקה ממעל ממש", כפי שנמשכת ובאה להחיות את הגוף הגשמי.

וח"י מרחשון – מורה על המשכת וגילוי החיות (חיות הנשמה המלובשת בגוף) גם בעובדין דחול שבהם מתעסקים החל מחודש מרחשון (החודש הראשון בשנה לאחרי חודש תשרי ש„מרובה במועדות"[65]), על מנת להמשיך ולהחדיר קדושה ואלקות גם בעובדין דחול, ל"ט מלאכות, שיהי' ניכר שההתעסקות בהם היא כדי לעשות מהעולם כולו דירה לו ית', בדוגמת המשכן והמקדש שנעשה ע"י ל"ט מלאכות.

ועפ"ז מובן הקשר והשייכות דפרשת וירא לח"י מרחשון – שהגילוי ד„וירא אליו ה'" (שע"י המילה) נמשך וחודר ומתגלה בחיות הנשמה המלובשת בגוף (ח"י), וגם בההתעסקות בעובדין דחול (מרחשון), שיהי' ניכר בהם גילוי אלקות.

ובהמשך לזה (תוך ג' ימים) באים לכ"ף מרחשון – כ"ף ר"ת כתר[66], ועשרים (המספר דכ"ף) בגימטריא כתר[66] – ש„כתר" היא דרגא הכי נעלית באלקות, למעלה מכל הספירות, ודרגא זו נמשכת ומתגלה וחודרת בעובדין דחול שבחודש מרחשון. ובעומק יותר – שההמשכה וההתגלות ד„וירא אליו ה'" בעובדין דחול שבחודש מרחשון קשורה עם התגלות העצם דלמעלה (כנ"ל ס"ה), שזהו"ע הכתר (כ"ף).

* * *

יא. ויש להוסיף בכל זה בקשר ובשייכות להגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו:

מהענינים העיקריים דיעודי הגאולה – ש„לא יכנף עוד מוריך והיו עיניך רואות את מוריך"[67], שזהו"ע ד„וירא אליו ה'"[68] בתכלית השלימות.

ויתירה מזה: „ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר גו'"[69] (לא רק „עיני בשר", אלא ה„בשר" עצמו, ו„כל בשר"), שיהי' גילוי אלקות בכל הבריאה כולה – שזהו תוכן הענין דח"י מרחשון, שבכל עניני העולם (עובדין דחול שבחודש מרחשון) יהי' ניכר החיות (ח"י) האמיתי דאלקות.

ושייך גם לכ"ף מרחשון, בחי' הכתר, שקשור עם ענין המלכות – שלעתיד לבוא תתגלה מלכותו של הקב"ה (כ"ף) בכל העולם כולו (מרחשון), כמ"ש[70] „ה'

64) ובפרט ח"י בחודש, שקשור עם מהלך הלבנה, ה"ז מורה על החיות דישראל שדומין ללבנה ומונין ללבנה (ראה סוכה כט, א. ב"ר פ"ו, ג. אוה"ת בראשית ד, סע"ב ואילך. ועוד).

65) שו"ע אדה"ז או"ח סתצ"ב ס"ב.

66) לקו"ת שה"ש לה, ג. ובכ"מ.

67) ישעי' ל, כ. וראה תניא פל"ו.

68) ומרומז גם בהמשך וסיום הכתוב, „כחם היום" – כמארז"ל (נדרים ח, סע"ב. וש"נ) „לעתיד לבוא הקב"ה מוציא חמה מנרתקה צדיקים („ועמך כולם צדיקים") מתרפאין בה", שיהי' שלימות הגילוי ד„שמש הוי'" בכל התוקף, ובאופן שיומשך ויתקבל בגוף הגשמי, ועד שפועל רפואת ושלימות הגוף.

69) ישעי' מ, ה. וראה תניא שם.

70) בשלח טו, יח.

ימלוך לעולם ועד", "לעתיד לבוא שכל המלוכה שלו"[71].

וע"פ האמור לעיל (ס"ח) שהמציאות ד"וירא אליו ה'" קיימת תמיד אצל כאו"א מישראל, וצריכים רק לפעול שמציאות זו תהי' בהתגלות – יש לומר שכן הוא גם בנוגע להשלימות ד"וירא אליו ה'" שבגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו:

ידוע שבכאו"א מישראל יש ניצוץ מנשמת משיח[72], בחי' היחידה, שהיא ניצוץ מבחי' היחידה הכללית שהיא נשמת משיח[73], שלכן נקרא כאו"א מישראל בשם "כוכב"[74], שמו של משיח, שנאמר עליו "דרך כוכב מיעקב"[75]. ומודגש ביותר אצל קטנים מישראל – כמאמר רז"ל[76] שתינוקות של בית רבן נקראים "משיחי". ויש לומר, שבחי' היחידה, ניצוץ משיח, היא בהתגלות יותר אצל תינוקות, כיון שהכחות הפנימיים אינם בהתגלות כ"כ (ולכן גם הכרתם באלקות היא בעצמותו ית', כנ"ל ס"ז).

וענין זה נעשה בפועל ובגלוי עי"ז שכאו"א מישראל ממלא את שליחותו של הקב"ה – כמרומז גם בתיבת "שליח" בתוספת יו"ד, שרומז על עשר כחות הנפש שבהם נעשית עבודת השליחות, בגימטריא "משיח"[77] לגלות את הניצוץ משיח שבו, בחי' היחידה, שתתגלה ותחדור בגופו הגשמי ובעניניו הגשמיים שבחלקו בעולם, ועד שבצירוף כל הניצוצות דמשיח שבכל ישראל, מתגלה ובא המשיח הכללי, משיח צדקנו, שאז יהי' גילוי אלקות בישראל ("וירא אליו ה'") ובעולם (ח"י מרחשון) בתכלית השלימות.

ובענין זה הוא עיקר הלימוד וההוראה מפרשת וירא – שכאו"א מישראל צריך להשתוקק ביותר להגילוי ד"וירא אליו ה'" בגאולה האמיתית והשלימה, ולעשות כל התלוי בו להיות ראוי לכך, עי"ז שכל פעולה ופעולה שלו נעשית באופן המתאים להמעמד ומצב דגאולה האמיתית והשלימה.

יב. ובזה ניתוסף עילוי מיוחד בדורות האחרונים – שנתגלתה סגולתו המיוחדת של כ"ף מרחשון (שמתברך משבת פרשת וירא ח"י מרחשון) בהולדת אדנ"ע ביום זה (בשנת כתר"א[78]), שבו "מזלו גובר"[79]:

מענינו העיקריים של אדנ"ע – כפי שראו כבר בקטנותו, כמארז"ל "בוצין בוצין מקטפי' ידיע", ועאכו"כ לאחרי שנתגדל ועד שנתמנה לנשיא בישראל[80] – ההשתדלות המיוחדת בהענין ד"וירא אליו ה'" (לא רק בנוגע לעצמו[81], אלא

71) פרש"י שם, יז.
72) מאור עינים ס"פ פינחס.
73) רמ"ז לזח"ב מ, ב. ולזח"ג רס, ב. ועוד.
74) ראה ירושלמי מע"ש פ"ד ה"ו.
75) בלק כד, יז. וראה ירושלמי תענית פ"ד ה"ה.
76) שבת קיט, ב.
77) ראה לקו"ש חכ"ט ע' 358 ואילך. ועוד.

78) שיש בזה שני כפי"ן, שהוא רומז לכתרא עילאה (קונטרס "חנוך לנער" ע' 8).
79) ירושלמי ר"ה פ"ג ה"ח, ובקה"ע שם.
80) לאחרי הסתלקות אביו, אדמו"ר מהר"ש, בי"ג תשרי תרמ"ג* – שבשנה זו התחילה שנת המאה ועשר להתחלת נשיאותו.
81) כמודגש גם בפתגמו הידוע שכאשר יושב בחדרו ולומד "לקוטי תורה", אזי "ידעתיו הויתיו" (ראה סה"ש ה'ש"ת ע' 26. תש"ג ע' 63. תש"ה ע' 85).

*) ולהעיר שהמאמר הראשון שאמר ברבים (בליל ב' דחג הסוכות תרמ"ג) הוא ד"ה כתר יתנו לך (קונטרס "חנוך לנער" ע' 11).

גם) אצל כאו"א מישראל, כמודגש בהחידוש שלו ביסוד ישיבת תומכי תמימים[82], ישיבה[83] שלומדים בה „תורה הנגלית ותורת החסידות תמימה"[84], ובאופן שלימוד תורת החסידות הוא „בעיון הטוב להבינה ולהסבירה לעצמו כלימוד הסוגיות בגליא שבתורה"[85], ש„החסידות יבינו כמו שמבינים ענין בנגלה"[86] – שעי"ז נעשה (מעין ודוגמת) הענין ד„וירא אליו ה'", שעניני אלקות המתבארים בתורת החסידות[87] („דע את אלקי אביך"[88]) באים בראיית עיני השכל.

ועוד והוא העיקר – שזוהי ההכנה לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו[89], שאז יהי' לימוד פנימיות התורה (ידיעת אלקות) בתכלית השלימות, כמ"ש[90] „ישקני מנשיקות פיהו", „שיהי' הדיבור עמנו פה אל פה"[91], כיון ש„תורה חדשה מאתי תצא"[92], „מאתי" ממש, ולימודה יהי' באופן ש„לא ילמדו עוד איש את רעהו גו' כי כולם ידעו אותי"[93], ויתירה מזה, באופן של ראי', „וירא אליו ה'", „והיו עיניך רואות את מוריך", בראי' חושית.

וגם ענין זה מודגש בפעולתו של אדנ"ע ביסוד ישיבת תומכי תמימים – כמבואר בשיחתו הידועה[94] בענין „כל היוצא למלחמת בית דוד", שתלמידי תומכי תמימים הם „חיילי בית דוד" שיוצאים למלחמת בית דוד נגד אלו „אשר חרפו עקבות משיחך"[95], ובלשון הרמב"ם בהלכות מלכים ומלחמות ומלך המשיח[96]: „ילחם מלחמות ה'" עד ש„נצח", כמרומז גם בהמשך הכתובים ד„אשר חרפו עקבות משיחך" – „ברוך ה' לעולם אמן ואמן"[97], ש„אמן" (ועאכו"כ ב"פ אמן) מורה על הנצחון במלחמה[98], שעי"ז נעשה ביאת וגילוי דוד מלכא משיחא בפועל ממש.

יג. ובהדגשה יתירה בדורנו זה – דור השלישי[99] לאדנ"ע ולתלמידיו חיילי בית דוד, שבו מסתיימת ונשלמת עבודתם של חיילי בית דוד להביא את הגאולה בפועל ממש ע"י דוד מלכא משיחא, וכדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו

---

82) להעיר מהשייכות ד„תמים" למצות מילה – כמ"ש „התהלך לפני והי' תמים", ע"י המילה (לך לך יז, א ובפרש"י).

83) מלשון „יושב ועוסק בתורה", היינו, שהעסק בתורה, גם בפנימיות התורה, הוא באופן של התיישבות.

84) שיחת ליל שמח"ת תרנ"ט – „התמים" ח"א ע' כה. ועוד.

85) שם ע' כג.

86) שם ע' כד.

87) ובפרט במאמרי החסידות שלו, שבהם בולט ומודגש ביותר הרחבת הביאור בהבנה והשגה, ועד שנקרא ע"י חסידים הראשונים בתואר „הרמב"ם של תורת החסידות" (לקו"ד ח"ב רצו, א. וראה גם סה"ש תנש"א ח"א ע' 18־117).

88) דה"א כח, ט. וראה תניא קו"א קנו, ב. ועוד.

89) ראה אגה"ק דהבעש"ט הידועה – כש"ט בתחלתו. ובכ"מ.

90) שה"ש א, ב ובפרש"י.

91) צרור המור עה"פ.

92) ישעי' נא, ד. ויק"ר פי"ג, ג.

93) ירמי' לא, לג.

94) שיחת שמח"ת תרס"א – לקו"ד ח"ד תשפז, ב ואילך. ס' השיחות תש"ב ס"ע 141 ואילך.

95) תהלים פט, נב.

96) ספי"א.

97) שם, נג.

98) ראה נזיר בסופה. וש"נ.

99) להעיר ממ"ש „עטרת זקנים בני בנים" (משלי יז, ו. וראה אבות פ"ו מ"ח. ב"ר פס"ג, ב), „לא ימושו מפיך ומפי זרעך ומפי זרע זרעך גו' מעתה ועד עולם" (ישעי' נט, כא. וראה ב"מ פה, א).

בחיים חיותו בעלמא דין שכבר נסתיימה ונשלמה כל העבודה, ועומדים מוכנים לקבלת דוד מלכא משיחא, ועאכו"כ לאחרי המשך העבודה דחיילי בית דוד בהפצת המעיינות חוצה במשך ארבעים שנה, באופן ש„נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"[100].

ובדורנו זה נמצאים כבר בשנת הצדי"ק – לאחרי סיום שנת הפ"ט, הקשורה עם מזמור פ"ט, שסיומו וחותמו „אשר חרפו עקבות משיחך", „ברוך ה' לעולם אמן ואמן", גמר הנצחון דמלחמת בית דוד, ומתחילה התקופה השייכת למזמור צדי"ק, שסיומו וחותמו „ויהי נועם ה' אלקינו עלינו גו' ומעשה ידינו כוננהו", דקאי על בית המקדש דלעתיד[101], „מקדש אדנ־י כוננו ידיך"[102].

ובשנת הצדי"ק נמצאים כבר בשנת ה'תשנ"ב, „הי' תהא שנת נפלאות בכל": „נפלאות" – קאי על נפלאות הגאולה העתידה, כמ"ש[103] „כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", ויש לומר שקאי גם על ה„תורה חדשה" דלעתיד לבוא (פנימיות התורה, שנקראת „חן", ר"ת „חכמה נסתרה", וי"ל שפירושו גם „חכמה נפלאה") שתהי' באופן של „נפלאות" („נפלאות מתורתך"[104]) לגבי לימוד התורה בעולם הזה; ו„נפלאות בכל"[105], „בכל מכל כל", כמ"ש אצל האבות ש„הטעימן הקב"ה בעולם הזה מעין העולם הבא"[106], שזוהי השלימות דלעתיד לבוא.

ובשנת ה'תשנ"ב נמצאים כבר בשבת פ' וירא, שבו מודגשת השייכות לגאולה האמיתית והשלימה שבה יהי' שלימות הגילוי ד„וירא אליו ה'" לכאו"א מישראל, וקביעותו בח"י מרחשון, שמורה על המשכת והתגלות החיות (ח"י) האלקי בכל עניני העולם שעוסקים בהם בחודש מרחשון, ששלימותו לאחרי הנצחון ד„אשר חרפו עקבות משיחך ברוך ה' לעולם אמן ואמן" (בסיום וחותם שיעור תהלים דיום ח"י בחודש); ותוך ג' ימים לכ"ף מרחשון[107], בחי' הכתר, שמורה על התגלות מלכותו של הקב"ה בכל העולם לעתיד לבוא (כנ"ל סי"א).

ויש להוסיף, שכיון שחודש מרחשון הוא החודש הראשון לעבודה בעולם לעשות לו ית' דירה בתחתונים, ה"ה כולל גם החדשים שלאחריו, ובמילא, כ"ף מרחשון, הכתר דמרחשון, כולל גם הכתר דהחדשים שלאחריו: הכתר דחודש כסלו, שסיומו בימי חנוכה, חנוכת המזבח והמקדש[108], ונס השמן, שקשור גם עם

100) תבוא כט, ג.
101) מדרש תהלים עה"פ.
102) בשלח טו, יז.
103) מיכה ז, טו.
104) תהלים קיט, יח.
105) ולהעיר, שהב' הוא גם ר"ת בינה, נפלאות בינה, שבזה מודגש יותר השייכות ד„נפלאות" לפנימיות התורה.
106) ב"ב טז, סע"ב ואילך.

107) להעיר, שבכ"ף מרחשון שנה זו מתחילה שנת הקל"ב דבעל יום ההולדת, ובמזמור תהלים המתאים לשנה זו מדובר ע"ד שבועת הקב"ה על הנצחיות דמלכות דוד: „נשבע ה' לדוד אמת לא ישוב ממנה גו'", „שם אצמיח קרן לדוד ערכתי נר למשיחי", וכן ע"ד הנצחיות דביהמ"ק: „קומה ה' למנוחתך גו'", „כי בחר ה' בציון אוה למושב לו", „זאת מנוחתי עדי עד".

108) להעיר ממ"ש במדרש (יל"ש מ"א רמז קפד) ש„בכ"ה בכסלו נגמר מלאכת המשכן ועשה מקופל עד אחד בניסן . . ומעתה הפסיד כסלו שגמרה בו המלאכה, אמר הקב"ה עלי לשלם, מה שלם לו הקב"ה, חנוכת חשמונאי", ומסיים: „וכן מרחשון (שבו נשלם בנין בית ראשון ולא נפתח עד לחודש תשרי שלאחריו) עתיד הקב"ה לשלם לו" – בחנוכת ביהמ"ק השלישי שתהי' בחודש מרחשון.
ולהעיר גם מהשייכות לפרשת וירא –

פנימיות התורה, שמן שבתורה[109], שנתגלתה בתורת החסידות בחודש כסלו[110]; הכתר דחודש טבת[111] – „ירח שהגוף נהנה מן הגוף"[112], שרומז על ההנאה דהגוף שלמעלה, יש האמיתי, מהגוף שלמטה, יש הנברא[113]; והכתר דחודש שבט[114], שהעשירי שבו יום ההילולא של כ"ק מו"ח אדמו"ר, ש„כל[115] מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו . . מתגלה ומאיר . . ופועל ישועות בקרב הארץ"[116]; וכן הכתר דהחדשים שלאח"ז עד לסיומה של שנת הצדי"ק[117] ב„מעשה ידינו כוננהו", בנין ביהמ"ק השלישי ע"י המלך המשיח, „מלך מבית דוד"[118] (ש„וזכה בכתר מלכות . . לו ולבניו . . עד עולם"[119]) ש„בונה המקדש"[120] – תיכף ומיד ממש, בח"י מרחשון (לפני כ"ף מרחשון), כיון שכבר נתקיים מ"ש[121] „ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם" (כפי שאמרנו בקידוש לבנה דחודש מרחשון[122], ובתוספת „אמן"[123], שמורה על הקיום בפועל ממש[124]).

יד. ועוד והוא העיקר:

נוסף על המבואר לעיל (סי"א) שקיימת מציאותו של משיח בניצוץ משיח (בחי' היחידה) שבכאו"א מישראל, קיימת גם מציאותו של משיח כפשוטו (יחידה הכללית) – כידוע ש„בכל דור ודור נולד א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל"[125], „א' הראוי מצדקתו להיות גואל, ולכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת וישלחו כו'"[126], ואילו לא היו מתערבים ענינים בלתי רצויים המונעים ומעכבים כו', הי' מתגלה ובא בפועל ממש.

וע"פ הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, משיח[127] שבדורנו, שכבר נסתיימו ונשלמו כל עניני העבודה ועומדים מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו, הרי, בימינו אלו (כנ"ל סי"ג) נתבטלו כל המניעות והעיכובים כו', וכיון שכן, ישנה (לא רק המציאות דמשיח, אלא) גם ההתגלות דמשיח, ועכשיו צריכים רק לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש!

ובסגנון דפרשת השבוע – שצריכים רק לקבל ההתגלות ד„וירא אליו ה'", הן בנוגע לבנ"י (אליו), והן בנוגע לכל

שבסיומה נאמר „בהר ה' יראה", „ה' יבחר ויראה לו את המקום הזה להשרות בו שכינתו ולהקריב כאן קרבנות" (כב, יד ובפרש"י).

109) ראה בארוכה אמ"ב שער הק"ש פנ"ד ואילך. ועוד.

110) כולל ובמיוחד כ"ף כסלו, שבו נשלמה הגאולה די"ט כסלו, ר"ה לחסידות.

111) ולהעיר, שכ"ף בו הוא יום ההילולא דהרמב"ם ז"ל, שסיום וחותם ספר ההלכות שלו הוא בהלכות מלך המשיח.

112) מגילה יג, א.

113) ראה לקו"ש חט"ו ע' 382 ואילך.

114) חודש הי"א („עשתי עשר חודש") – שקשור עם בחי' הכתר שלמעלה מעשר ספירות.

115) תניא אגה"ק סז"ך־וכ"ח.

116) ובכ"ף בו נשלמו עשר ימים (מספר שלם) להעילוי והשלימות דעשירי שבו.

117) בהכתר דחודש ניסן – ביום עשתי עשר יום, שקשור עם בחי' הכתר (כנ"ל הערה 114).

118) רמב"ם הל' מלכים ספי"א.

119) שם פ"א ה"ז.

120) שם רפי"א.

121) הושע ג, ה.

122) ראה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 66 (לעיל ע' 22) ואילך.

123) ר"ת „א־ל מלך נאמן" (שבת שבהערה 76. סנהדרין קי, סע"ב ואילך).

124) ראה חדא"ג מהרש"א לסנהדרין שם.

125) פי' הברטנורא למגילת רות.

126) ראה שו"ת חת"ס חו"מ (ח"ו) בסופו (סצ"ח). וראה שד"ח פאת השדה מע' האל"ף כלל ע'. ועוד.

127) יחידה הכללית, שמאירה ומתגלה בנשמתו של נשיא הדור, שכולל את כל נש"י שבדור (ראה ד"ה פדה בשלום בשערי תשובה לאדהאמ"צ פי"ב).

העולם (ח"י מרחשון), בפועל ממש, בעולם העשי' הגשמי, כמ"ש „וידע כל פעול כי אתה פעלתו", שבכל דבר שבעולם יהי' ניכר ש„אתה פעלתו", ועד ש„לעתיד לבוא תאנה צווחת כו'"[128], וגם בדומם, „אבן מקיר תזעק"[129], ועאכו"כ בנוגע לבנ"י שמכריזים וזועקים „הנה אלקינו זה"[130].

וכיון שכן, מובן, שכל הענינים וכל הפעולות חדורים בעניני משיח וגאולה, כולל גם באכילתו ושתייתו, שמשתוקק לסעודה דלויתן ושור הבר ויין המשומר, עד כדי כך שגם לאחרי הסעודה נשאר רעב לסעודה דלויתן ושור הבר ויין המשומר, ובמילא, טוען להקב"ה שאינו יכול לקיים המצוה ד„ואכלת ושבעת וברכת"[131] לאמיתתה עד שהקב"ה יושיבנו על שולחנו להסעודה דלעתיד לבוא, ותיכף ומיד ממלא הקב"ה בקשתו – בהסעודה דיום הש"ק[132] (ובפרט סעודה שלישית הקשורה עם גאולה השלישית וביהמ"ק השלישי[133]) פרשת וירא, כדרשת חז"ל[134] „מאי דכתיב (בפרשת וירא[135]) ויגדל הילד ויגמל, עתיד הקב"ה לעשות סעודה לצדיקים ביום שיגמל חסדו לזרעו של יצחק, לאחר שאוכלין ושותין . . אומר לו (הקב"ה) לדוד טול (כוס של ברכה) וברך, אומר להן אני אברך ולי נאה לברך, שנאמר[136] כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא".

והעיקר – שכל זה יהי' בגלוי ובפועל ממש, „מראה באצבעו ואומר זה"[137], „הנה זה (המלך המשיח) בא"[138], והנה כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו („הקיצו ורננו שוכני עפר"[139]), ו„הנה אלקינו זה גו' זה הוי' קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו"[130], שמחת הגאולה האמיתית והשלימה בגלוי ובפועל ממש שאז מברכים עלי': „שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה".

---

128) מדרש תהלים מזמור עג בסופו.
129) חבקוק ב, יא.
130) ישעי' כה, ט. וראה תענית בסופה.
131) עקב ח, יו"ד.
132) ששייכת להגאולה, כמ"ש בברכת המזון (דיום השבת*) „והראנו . . בנחמת ציון עירך ובבנין ירושלים עיר קדשך", „הרחמן הוא ינחילנו ליום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים".
133) ראה לקו"ש חכ"א ע' 84 ואילך. וש"נ.
134) פסחים קיט, ב.
135) כא, ח.
136) תהלים קטז, יג.
137) ראה תענית שם. שמו"ר ספכ"ג. פרש"י בשלח טו, ב.
138) שה"ש ב, ח ובשהש"ר עה"פ.
139) ישעי' כו, יט.

*) נוסף על החיוב דהזכרת „מלכות בית דוד בבונה ירושלים" ברכת המזון שבכל יום (ברכות שבהערה 48).

לעילוי נשמת

ותיק וחסיד אי"א עוסק בצ"צ באמונה

מסור ונתון לעשות צדקה וחסד

בעל מעשים ומרץ ורב פעלים

הרה"ח התמים ר' **שניאור זלמן** ע"ה

בן הרה"ח התמים ר' **יצחק אלחנן** הלוי הי"ד

שגלוב

מקושר מאוד לכ"ק אדמו"ר מה"מ מליובאוויטש

ממיסדי ומנהלי הארגון "פרי"

לקרב את היהודים עולי רוסיא לאביהם שבשמים

ולהכניסם בבריתו של אאע"ה

המדריך והמשפיע שלהם ורבים השיב מעון

הפיץ תורה ע"י שיעוריו הרבים

ממנהלי ופעילי מבצע תפילין וכו'

השקיע כוחות רבים לטובת שכונת המלך

ולחיזוק כבוד רבני ליובאוויטש

זכה להעמיד דורות חסידים ואנשי מעשה

נפטר בשם טוב

כ"א תמוז ה'תשס"ו

ת' נ' צ' ב' ה'

להביא את 770 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש

כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית!

קבצים גרפיים וקבצי טקסט:

דבר מלכות: שיחות כ"ק אד"ש מה"מ מהשנים תנש"א-תשנ"ב.

יחי המלך: קונטרס שבועי, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

המעשה הוא העיקר: לקט הוראות למעשה בפועל משיחות כ"ק אד"ש מה"מ (החל משנת תשמ"ח).

שיחת הגאולה: גיליון שבועי של ימות המשיח, בהוצאת "האגודה למען הגאולה האמיתית והשלימה".

מעיין חי: גיליון שבועי לילדים, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

האמונה הטהורה: גיליון שבועי בעניני אחרית הימים.

קבצים גרפיים בלבד:

לקוטי שיחות: שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ היו"ל לקראת כל שבת ב-770, על-ידי "ועד להפצת שיחות".

חדש לקוטי שיחות (מתורגם): שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ הנדפס בספרי לקוטי שיחות, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

להקהיל קהילות: גיליון שבועי מתורתו של משיח בעניני הקהלת קהילות בשבת, בהוצאת צא"ח העולמית, ניו-יורק.

קבצי טקסט בלבד:

פנימיות: ירחון לבני הישיבות, בהוצאת מרכז את"ה בארץ הקודש.

ליקוט ניגונים: שתי חוברות על הניגונים שניגן וביאר כ"ק אד"ש מה"מ, בהוצאת קה"ת (תשנ"ב).

דרך הישרה: (אידיש) קונטרס מיוחד לילדים, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

לעבן מיט דער צייט: (אידיש) קטעים לפרשת השבוע מתוך הספר, בהוצאת ישיבת "אהלי תורה", ניו-יורק.

דבר תורה: (אידיש) דף שבועי לילדים, היו"ל על-ידי מוסד חינוך "אהלי תורה", ניו-יורק.

כמו-כן ניתן להוריד באתר את "קונטרס בית רבינו שבבבל" ושיחת ש"פ שופטים ה'תנש"א

מדור מיוחד לספרים וחוברות באנגלית בעניני גאולה ומשיח!

האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב

וכתובתו: http://www.moshiach.net/blind

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

מוקדש להתגלותו המיידית לעיני בשר של

כ"ק אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח שליט"א

למטה מעשרה טפחים ומתוך חיים נצחיים

ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו תיכף ומיד ממש

*

לזכות

התגלותו של הרבי מלך המשיח

*

נתרם ע"י

הרוצה בעילום שמו

לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק

ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

הי' שותף בהפצת "דבר מלכות"

להשיג השיחות, לקדשות ולפרטים נוספים טל.: **(718) 753-6844**

הוכן לדפוס ע"י

יוסף יצחק הלוי בן אסתר שיינדל

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

כתובתינו באינטרנט: http://www.torah4blind.org